

EL DESTÍ

L'Alfons, era fill d'una família emigrada en els anys 60, provinents d'Andalusia, amb molta fe en trobar millor vida a Catalunya .Van venir al Prat de Llobregat, perquè segons, els hi havien dit els familiars que en un principi els van acollir, era el lloc adient per poder desenvolupar-se, ja que se estava expandint en tots els sentits, se estaven instal·lant moltes fàbriques: de tèxtils, La Paperera Española, els tres aeroports, que va acabar, finalment, en un de principal i entre altres, l'important "Industria de la Seda".

La ruralia, també va fer un canvi radical, en passar de terra de secà, amb els nous pous artesianes, a terra de regadiu, que va contribuir al floeixime'n de la ciutat. També es necessitava ma d'obra, per la construcció, perquè cada dia faltaven més vivendes. Van venir per aconseguir recursos, treball, millor vida, i ho van trobar, el pare, amb un lloc a una tèxtil, i una plaça per el fill al col·legi.

Veient que la seva vida es desenrotllaria principalment aquí, ara que hi havia trobat feina el pare, van llogar una casa al veïnat del Prat de Llobregat, doncs consideraven que era on tenien el seu futur,.

La mare, era modista, en aquells temps, la confecció no estava prou evolucionada, així que a la senyora Lluïsa, no li faltava feina. A més a més, acceptava noietes que volien aprendre a cosir o ve fer "el corte y confección" per ser després modistes.

Quan, el noi, l'Alfons, va acabar l'escolaritat, encara que les notes eren prou bones, d'estudis per alguna carrera, ni se'n va parlar, ni per part del jove, ni per part dels pares, ni del mestre, aquest era un privilegi, que amb ells ni se'ls hi passava pel cap, ni a ningú de la seva època, si no eren de casa rica.

L'Alfons, sabia que ara el que tocava era buscar una feina, i contra la serietat que li proposaven els pares, i els amics de la família, ell només veia, lo

mai vist, aquells avions que hi avia allí a prop. Un dia hi va anar, a veure que en podia treure.

-Ei, noi, que busques, per aquí no hi pots anar sense permís.

-No necessiteu cap aprenent?- I així va rodar un parell d'anys pels hangars, però més que aprendre mecànica o a volar, que era el que ell volia, només li feien portar comandes, amb una bicicleta, portant peces d'una banda a l'altra. Al cap i a la fi, va fer cas als pares, però, també, perquè ja tenia novietat, i al aeroport no cobrava quasi res.

L'Alfons he de dir, que es va convertir en un noi, alt, ben plantat, i bastant atractiu. Ell prou que se'n adonava, quan pel que fos, entrava al taller de la seva mare, ple de noietes que hi eren per aprendre a cosir, tot eren xiuxiuejos, rialles i cops de colze. Com gallinetes quan passa el gall estarrufat.

És va casar, va tenir tres nenes, i ell treballant a la tèxtil, com devia ser, i tots contents. Però quan les nenes es van fer grans, ja tenien nuvi, i alguna casada, es va cansar de tanta rutina. Va deixar la fàbrica, o va discutir amb l'encarregat, no se sap ben bé que li va passar pel cap, però tenia una inquietud que l'abastava, i amb la família sorgiren neguitejos estrapèlics.

Tenia que afermar el seu prestigi, però no com els demés volguessin, ja estava massa farcit d'imposicions i entrebancs. De cop i volta, es va fer amb un bar que es llogava per jubilació. El va sentir, el va aclaparar dintre seu com una revifalla inqüestionable, però ni a la seva mare, ni a la seva dona, ni la resta de la família sentien, com ell, alegria i joia, però amb ell li era tan mateix.

La Lucia, va arribar al Prat de Llobregat, el any 1950, amb quatre anys, amb l'avia, els pares, dues germanes i un germà que era el gran. El pare que ja treballava a la Renfe, havia demanat destinació: Barcelona. Perquè era el lloc substancialment de moda per la situació deficitària del sud de la península.

Per les criatures, plegar la casa, pujar al tren i venir al que la majoria veia com la terra promesa, va ser una aventura fascinant. Ho acceptaven tot amb entusiasme, la seva postura eclèctica esperonava l'abatiment dels pares i l'avia, que encara tenien massa viu el record inesborrable del lloc de les seves arrels.

Els fills més grans, no van gaudir en excés de la vida condescendent i apaivagada de l'escola, aviat es van anar incorporant al dur i conflictiu món del treball. La Lucia en va gaudir molts més anys, per això era la petita, ella va arribar fins a segon de batxillerat, la qual cosa li va suposà que l'acceptessin amb gran prestigi als laboratoris de "L'Indústria de La Seda"

Però ella, dia rere dia, anava al taller de la cosidora, de la modista, la senyora Lluïsa, i va anar prou anys, doncs li va agafar molta estimació.

La Lucia, poc a poc, es va convertir en una joveneta, molt maca, simpàtica i riallera, els nois li anaven al darrere, a l'Alfons també el veia, de tan en tan, bé a casa de la seva mare o al carrer, i parlaven i es saludaven, ell era uns anys més que ella. Un dia es va assabentar que l'Alfons s'havia casat amb la novia de sempre. A ella li semblava esquerpa i manaire.

La Lucia es va ennuvolà amb un noi molt tímid, però alt i innegablement elegant, i en poc temps eren nuvis, però a mida que ell deixava enrere l'apocament i desenvolupava la gran fascinació que sentia per ella, també traspuava una gelosia que evidenciava reiteradament.

El festeig (ella era poc dúctil) sempre anava per la mateixa riera: discrepàncies, reivindicacions, apropaments, hostilitats, reconciliacions i situacions insostenibles, que van acabar fent llenya i es va anar cadascú pel seu camí. La Lucia ja no podia més. Ara aprofitava les vacances per fer viatges fabulosos, li era igual anar-hi sola, millor, deia. Un dia el seu pare va morir, i poc després, la seva avia va retornar a al seu poble amb un fill que va venir a

per ella, doncs s'enyorava massa. Van passar els anys, La Seda, va anar de caiguda, i a la Lucia, la van jubilar anticipadament.

L'Alfons amb el seu bar, era feliç com un anís, amb els del mati per esmorzar, els del vermutet, i del cafè de migdia, els de la tarda, la nit etc. Ell feia el que podia per no beure massa i sabia que aquest era el perill d'un bar i es guaria en salut. Però un dia hi va entrar la Miranda, i li va dir:

-Me pones un cafelito, mi amor?. I allí, en aquell moment el món es va parar, tot es va eclipsar, només hi havia aquella figura resplendent i encisadora. Des de aquest precís instant, la vida de l'Alfons, va anar en declivi.

La mare de la Lucia es va ficar malalta, i necessitava que algú estés per ella, i la Lucia hi va estar fins que va morir. Ara estava sola, hi estava bé.

Un dia va anar a visitar a la seva amiga i professora, La mare de l'Alfons, la doneta estava esblaimada, i per allí no anava ningú, i amb un taxi se la va endu a casa seva, fins que va ser feina de l'hospital, quan allí va morir, va avisar a l'Alfons, però sols va anar al enterrament, del que es va fer càrrec la Lucia, aquest dia li va dir:-

-Espero que vinguis a recollir les coses de la teva mare- Ell, apitrat, li va regraciar tot el que havia fet per la seva mare.

Amb la Miranda, després que la seva dona el fes fora de casa, van ficar un bar a Barcelona, van passar uns anys amb alts i baixos, ella només feia que demanar, ell va quedar escurat, ella li desapareixia de tant en tant, i tornava, fins que va enviar a algú per les seves andròmines. Ell va passar de amo a cambrer, amb gairebé 65 anys, i sense assegurança d'ençà la tèxtil.

Tot d'una, li va venir pressent la Lucia, Va anar a recollir la roba de la seva mare. La va continuà trucant per telèfon, galantejant-la, fins seduir-la. Un dia va deixar el seu pis, i es va plantar a la seva porta amb la maleta.

Ella, la Lucia, el va salvar. (pseudònim: DIONISIA ROSALES)

